

[K. B. Andersen.]

at se tiden an. Det er en sag, der ikke kan løses som en politisk strøtanke. Man må helt nøje vide, hvad man gør.“

Sådan har oppositionen imidlertid ikke ønsket det. De to partier har med den behandling, de har givet udvalgsarbejdet, hvoraf de jo selv har haft ledelsen, med lysende klarhed vist, at deres forslag netop kun var en politisk strøtanke, at det ikke var meningen, at det skulle tages alvorligt, at de folk havde ret, der påstod, at det ikke var et alvorlig ment forslag, men alene en afledningsmanøvre, der skulle ses i forbindelse med det forslag, vi behandlede før.

Vi forsøgte i udvalget at komme til blot nogen klarhed over, hvad der lå i oppositionens lovforslag. De to oppositionspartier nægtede at yde noget bidrag til en sådan opklaring. Ja, det må retfærdigvis siges, at det lykkedes at fravriste de to partier et kortfattet udkast til en koncession, men så var energien også sluppet op.

Fra mit partis side blev der stillet en række spørgsmål — og vel at mærke ikke spørgsmål, der krævede et administrativt apparat ved besvarelsen, for det er jo uden videre klart, at oppositionen er vanskeligere stillet i et lovgivningsinitiativ, end regeringspartierne vil være. Jeg vil gerne have lov til at gøre tingets medlemmer bekendt med de spørgsmål, jeg stillede, så man kan se, at det hele drejer sig om væsentlige momenter til belysning af de nye principper inden for radiospredningen, som lovforslaget gik ind for, og at det altså drejer sig om ting, vi kunne have forventet belyst i bemærkningerne til forslaget, der som bekendt var meget kortfattede.

De spørgsmål, der blev stillet, gik dels ud på problemet om, hvordan man ville sikre overholdelsen af en vis kvalitet i udsendelserne, sådan som man i koncessionsudkastet sagde man ville. Vi spurgte, hvem der skulle tage stilling til dette kvalitetsspørgsmål, om afgørelsen skulle ligge hos ministeren for kulturelle anliggender, eller hvor den skulle ligge.

Dernæst gjorde vi opmærksom på, at der overhovedet ikke i koncessionsudkastet var medtaget regler om begrænsning med hensyn til reklamernes art og områder. Netop i går kunne vi i et af dagbladene læse om nye aftaler i Finland på dette felt, og det er noget, man kender fra alle lande, hvor man har reklameradio, at man har meget omhyggelige regler af, om jeg må sige, reklameetisk art. Der var ikke ét ord om det emne i koncessionen, og derfor spurgte vi naturligvis om det.

Vi spurgte om det centrale spørgsmål, som var vældig meget fremme her ved førstebehandlingen, hvilke tanker man gjorde sig med hensyn til de økonomiske forpligtelser, bl. a. med hensyn til spørgsmålet om koncessionsafgiftens anvendelse. Dette var der nemlig heller intet om i koncessionen, og derfor var det naturligt at stille spørgsmål.

Vi bad også om at få eksemplarer på koncessioner fra udenlandske selskaber. Vi spurgte om forholdene omkring de politiske udsendelser, fordi det var ganske tydeligt — det fremgik af koncessionen — at man ikke afviste politiske udsendelser, og derfor ønskede vi at vide, hvilke partier der skulle tage del i den, om det at have sæde i folketinget var kriteriet, hvordan i forbindelse med valg, og på anden måde.

Vi spurgte endvidere, om det var tanken at give plads for udenlandske firmaers reklame, og, såfremt det var det, hvordan man så ville regulere forholdene mellem dansk og udenlandsk avertering, såfremt efterspørgslen var større end den reklame-tid, man havde til rådighed.

Endelig spurgte vi — og det var såre naturligt at spørge om på baggrund af den stilling, man havde taget til forslaget om piratradioer — hvilke muligheder man i forbindelse med koncessionen ville give den kommercielle sender mod enten tekniske forstyrrelser fra piratsendere eller mod økonomisk konkurrence fra sådanne sendere uden koncession.

Disse spørgsmål blev afleveret dagen efter,